

Vejledende udtalelse om den løbende kundekendingsproces på hvidvaskområdet hos realkreditinstitutter

1. Baggrund og opsummering

Realkreditlån har som udgangspunkt en begrænset produktrisiko (dvs. at der er en begrænset mulighed for at bruge realkreditlån til hvidvask og terrorfinansiering).

Det har betydning for risikovurderingen og kravet til kundekendskabet i realkreditinstitutter.

Finanstilsynet har derfor på anmodning fra sektoren fundet anledning til i denne vejledende udtalelse at beskrive, hvorledes realkreditinstitutter kan leve op til kravene til risikovurdering og løbende kundekendskab. Den vejledende udtalelse supplerer Finanstilsynets vejledninger på hvidvaskområdet.

Opsummering

Kravene til det løbende kundekendskab i realkreditinstitutter er i hovedpunkter:

1. For højrisikokunder skal der i realkreditinstitutter være et skærpet kundekendskab med hyppig opfølgning på oplysningerne om kunden, også ud over en hændelsesbaseret opfølgning.
2. For lavrisikokunder vil realkreditinstitutter kunne gennemføre lempede kundekendingsprocedurer, der indebærer løbende ajourføring af de oplysninger, som realkreditinstituttet måtte have om kunderne.
3. For kunder, der har mellemrisiko, skal et realkreditinstitut gennemføre visse ekstra foranstaltninger udover dem, der gælder for kunder med lav risiko. Herunder forventer Finanstilsynet en hyppigere opdatering af kundeoplysningerne. Disse foranstaltninger vil som følge af realkreditlåns begrænset produktrisiko være mindre omfattende end den tilsvarende gruppe i f.eks. pengeinstitutter.
4. For kunder, der har mellemrisiko, forventer Finanstilsynet, at et realkreditinstitut opdaterer kundeoplysningerne mindst hvert femte år og ikke blot, hvis kundens omstændigheder ændrer sig.

5. Det er realkreditinstituttet, der skal risikoklassificere kunderne. Et realkreditinstitut kan vælge at bruge klassificeringen lav-mellem-høj eller have en anden klassificering.
6. Realkreditinstituttet skal under alle omstændigheder opdatere kundeoplysningerne, hvis realkreditinstituttet bliver opmærksom på, at de oplysninger, de har om kunden, ikke længere stemmer.
7. Realkreditinstituttet skal evaluere de nye oplysninger, som realkreditinstituttet måtte få om kunden, idet ajourføringen af kundens oplysninger kan medføre, at kundens risikoprofil/risikoklassificering skal ændres.

2. Hvidvaskrisici ved realkreditlån

Produktrisikoen ved realkreditlån i realkreditinstitutter er begrænset, hvilket også er afspejlet i den nationale risikovurdering (NRA) fra Hvidvasksekretariatet, senest fra 2022, hvor risikoen for, at realkreditinstitutter bliver brugt til hvidvask, er vurderet som *begrænset*. Dette skyldes, at det normalt er vanskeligt at anvende realkreditfinansiering til hvidvask på grund af den måde, lånoptagelse hhv. afdrag og rentebetaling sker.

Realkreditinstitutter har normalt en begrænset geografisk risiko, idet produkterne som altovervejende hovedregel kun udbydes i Danmark.

Realkreditinstitutter kan have en eksponering overfor kunder i højrisikobrancher (f.eks. ejendomsvirksomheder) såvel som private højrisikokunder. Realkreditinstitutterne kan desuden have en distributionsrisiko, særligt i forbindelse med løbende kundekendskab, hvis realkreditinstitutterne kun har begrænset kundekontakt.

Herudover kategoriserer EU-Kommissionen ejendomsmarkedet som et højrisikoområde, og EU-Kommissionen henviser i denne sammenhæng især til risikoen for skatteunddragelse. Begrebet ejendomsmarked dækker i denne forbindelse primært ejendomsmæglere og andre parter involveret i køb og salg af ejendomme. I NRA for 2022 henviser Hvidvasksekretariatet på side 176 dog til potentielt afsmittende effekter:

”Samspillet med ejendomsbranchen betyder, at de trusler og sårbarheder, som gælder for ejendomsbranchen, også bliver relevante for realkreditinstitutter.”

Hvidvasksekretariatet nævner også dokumentfalsk som en trussel for realkreditinstitutter:

”Ved brug af falske informationer kan realkreditselskaber udnyttes til at opnå lån på forkert grundlag og til at hvidvaske ulovligt udbytte igenem.”

3. Det retlige grundlag

I hvidvaskloven er der en række bestemmelser, hvor tidspunktet og omfanget af kundekendskabsprocedurer er fastlagt:

§ 10, nr. 1:

"Virksomheder og personer omfattet af denne lov skal gennemføre kundekendskabsprocedurer, jf. §§ 11-21, når

1) de etablerer en forretningsforbindelse, en kundes relevante omstændigheder ændrer sig, og i øvrigt på passende tidspunkter, herunder når virksomheden eller personen i løbet af det relevante kalenderår er juridisk forpligtet til at kontakte kunden med henblik på at undersøge enhver relevant oplysning vedrørende den eller de reelle ejere, ..."

Kravene om gennemførelse af kundekendskabsprocedurer på passende tidspunkter bliver præciseret i bemærkningerne til bestemmelsen:

"Derudover foreslås det, at der på passende tidspunkter i kundeforholdet skal gennemføres kundekendskabsprocedurer. Dette betyder, at der med et passende interval skal gennemføres kundekendskabsprocedurer for at sikre, at de oplysninger, en virksomhed eller person har om en eksisterende kunde, er korrekte og tilstrækkelige. Kravet kan ikke fraviges, heller ikke for kunder med begrænset risiko for hvidvask og terrorfinansiering..."

§ 11, stk. 1, nr. 4 og 5:

"Kundekendskabsprocedurer omfatter følgende:

[...]

4) Virksomheden eller personen skal vurdere og hvor relevant indhente oplysninger om forretningsforbindelsens formål og tilsigtede beskaffenhed.

5) Virksomheder og personer skal løbende overvåge en etableret forretningsforbindelse. Transaktioner, der gennemføres som led i en forretningsforbindelse, skal overvåges for at sikre, at transaktionerne er i overensstemmelse med virksomhedens eller personens viden om kunden og kundens forretnings- og risikoprofil, herunder om nødvendigt midlernes oprindelse. Dokumenter, data eller oplysninger om kunden skal løbende ajourføres."

Kravene til den løbende kundekendskabsproces bliver præciseret i de specielle bemærkninger til § 11, stk. 1, nr. 5, hvor det bl.a. er anført:

”Det betyder, at virksomheden eller personen løbende skal overvåge, om der forekommer usædvanlige transaktioner eller aktiviteter, f.eks. på kundens konti, set i forhold til den viden, som den pågældende har om kunden, samt i forhold til kundens forretnings- og risikoprofil.

Det er i alle tilfælde væsentligt for at kunne gennemføre tilstrækkelig overvågning, at oplysningerne om kunden er opdaterede og korrekte, og at overvågningen justeres, såfremt kundens risikoprofil ændres.

Det fremgår af bestemmelsen, at overvågningen skal sikre, at transaktionerne er i overensstemmelse med virksomhedens eller personens viden om kunden og kundens forretnings- og risikoprofil, herunder om nødvendigt midlernes oprindelse. Ved midlernes oprindelse forstås, at der skal søges oplysning herom, hvis dette er nødvendigt for at afgøre, om en transaktion er sædvanlig eller usædvanlig ud fra kendskabet til indtjenings- og formueforhold, herunder likviditet. I regi af de skærpede kundekendskabskrav kan det være nødvendigt i relation til kunder, der vurderes som øget risiko, at kende midlernes oprindelse, inden der foretages transaktioner for kunden.

”Midlernes oprindelse” dækker dermed både oplysninger om, hvorfra kundens formue oprinder, hvorfra de midler, der indgår i transaktionen, oprinder, eller hvor midlerne, der indgår i forretningsforbindelsen, kommer fra.

Det foreslås i stk. 1, nr. 5, 3. pkt., at dokumenter, data eller oplysninger om kunden løbende skal ajourføres. I forbindelse med den løbende overvågning af forretningsforbindelsen skal det f.eks. sikres, at transaktionerne er i overensstemmelse med virksomhedens eller personens viden om kunden. I den forbindelse kan der f.eks. blive indhentet oplysninger om midlernes oprindelse. Sådanne oplysninger skal noteres ned og løbende ajourføres. Som en del af den løbende overvågning kræves det endvidere, at dokumenter, data eller andre oplysninger om kunden løbende ajourføres med henblik på at vurdere, hvorvidt forretningsforbindelsens risiko er ændret.”

Finanstilsynet bemærker i øvrigt, at § 11, stk. 1, nr. 5, dækker over alle transaktioner, som indgår i en forretningsforbindelse, og at transaktionsbegrebet er ret bredt defineret i hvidvaskloven. Som det fremgår af de specielle bemærkninger til § 2, nr. 10, i hvidvaskloven, er en pantsætning også omfattet af definitionen på en transaktion.

§ 11, stk. 3:

”Virksomheder og personer skal gennemføre alle kundekendskabskrav, jf. stk. 1 og 2. Omfanget af kundekendskabsproceduren kan dog

gennemføres ud fra en risikovurdering. I vurderingen skal inddrages oplysninger om forretningsforbindelsens formål, omfang, regelmæssighed og varighed. I vurderingen skal som minimum inddrages de faktorer, som fremgår af bilag 2 og 3.”

§ 17, stk. 1:

”Virksomheder og personer omfattet af denne lov skal ud over kravene i §§ 11 og 12 gennemføre skærpede kundekendingsprocedurer, hvor der vurderes at være øget risiko for hvidvask eller finansiering af terrorisme. Virksomheden eller personen skal i vurderingen tage de højrisikofaktorer i betragtning, som fremgår af bilag 3 til loven, og andre højrisikofaktorer, som må skønnes at være relevante.”

Som det fremgår af de specielle bemærkninger til § 17, vil det i tilfælde med øget risiko være ”nødvendigt at sikre viden om midlernes oprindelse”.

Artikel 26 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1624 af 31. maj 2024 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme

Den nye hvidvaskforordning finder som helhed anvendelse fra den 10. juli 2027.

Artikel 26 omhandler den løbende overvågning og i den forbindelse pligten til at ajourføre relevante dokumenter, data eller oplysninger om kunden, jf. stk. 2. Det følger heraf, at perioden mellem ajourføringer af kundeoplysninger afhænger af den risiko, som hidrører fra forretningsforbindelsen, og under ingen omstændigheder må overstige ét år for kunder med højere risiko og fem år for alle andre kunder.

Selvom den nye hvidvaskforordning ikke endnu er gældende, inddrager Finanstilsynet de kommende regler i den vejledende udtalelse for at sikre en god overgang til det nye regelsæt, idet det ikke er en stramning af gældende praksis.

4. Finanstilsynets vurdering

Som det fremgår af hvidvasklovens § 10, nr. 1, skal kundekendingsprocedurer udføres ved etablering af en forretningsforbindelse, hvis en kundes relevante omstændigheder ændrer sig og i øvrigt på passende tidspunkter. Omfanget af kundekendingsprocedurer kan dog variere ud fra en risikovurdering, jf. § 11, stk. 3.

4.1. Risikoklassifikation af forretningsforbindelser

Som nævnt ovenfor er omfanget af kundekendingsprocedurerne afhængig af den risiko, som en forretningsforbindelse er forbundet med.

Typisk inddeler virksomhederne, der er omfattet af hvidvaskloven, deres forretningsforbindelser i tre risikokategorier: Lav – mellem – høj.

4.1.1. Lav risiko

For langt den største del af forretningsforbindelserne ved realkreditlån vil det være naturligt at anse hvidvaskrisikoen for at være begrænset. Det bunder i den begrænsede produktrisiko som følge af det snævert begrænsede formål, den måde, som realkreditlån optages og afdrages på samt en ofte meget begrænset geografisk risiko.

Derudover er den typiske forretningsforbindelse forholdsvis statisk, dvs. at forretningsforbindelsen løber relativt uændret over en meget lang periode.

4.1.2. Mellem risiko

Kunder, som realkreditinstituttet hverken kan klassificere som lav- eller højrisikokunder, kan klassificeres som kunder med mellem risiko for hvidvask.

Med hensyn til identifikationen af mellemrisiko kan virksomhederne tage udgangspunkt i bilag 2 og bilag 3 i hvidvaskloven og i listen for højrisiko indikatorer i næste afsnit.

4.1.3. Høj risiko

Følgende forhold kan tale for, at en kunde er høj risiko, men der kan også være andre forhold, der gør sig gældende.

Typiske indikationer for en øget risiko i en forretningsforbindelse hos realkreditinstitutter kan være:

- Kunden har tilknytning til højrisikojurisdiktioner, f.eks. som følge af kundens eller kundens reelle ejeres bopæl.
- Kunden er en erhvervskunde, som opererer i en højrisikobranche.
- Kunden er en erhvervskunde med usædvanlig kompleks ejerstruktur.
- Der indgår en PEP eller nærtstående til en PEP i forretningsforbindelsen.
- Kunden har et usædvanligt stort realkreditlån (f.eks. i forhold til kundens indkomst, og hvor i sit arbejdsliv kunden befinder sig).
- Kunden betaler usædvanligt store afdrag (f.eks. i forhold til kundens indkomst, og hvor i sit arbejdsliv kunden befinder sig).

- Der er tale om en forretningsforbindelse, hvor instituttet ved eller bør vide, at betalinger kommer fra tredjemand.
- Realkreditinstituttet eller andre virksomheder i samme koncern har tidligere indberettet kunden til Hvidvasksekretariatet for mistanke om hvidvask eller terrorfinansiering.
- Realkreditinstituttet har mistanke om, at kunden har givet urigtige oplysninger i den tidligere kundekendingsproces.

4.2. Kundekendingskab ved etablering af kundeforholdet

Realkreditinstitutter har typisk ikke en direkte kundekontakt, heller ikke i onboardingprocessen. Denne del af kundekendingsproceduren er ofte outsourcet til pengeinstitutter, og Finanstilsynet lægger i forbindelse med nærværende vurdering til grund, at realkreditinstitutterne løbende kontrollerer pengeinstitutternes overholdelse af eventuelle outsourcingkontrakter. Selvom udførelsen af opgaven er outsourcet til andre finansielle virksomheder, forbliver realkreditinstitutterne ansvarlige for overholdelsen af lovgivningen, bl.a. for kvaliteten af kundekendingskabet.

Allerede for at imødegå en mulig kreditrisiko indhenter realkreditinstitutter ved onboarding og kreditværdighedsvurdering af kunderne ikke kun oplysninger om kundens identitet, kundens reelle ejere i forhold til erhvervs-kunder og oplysninger om formål og tilsigtede beskaffenhed, men også oplysninger om kundens indkomst- og formueforhold, herunder kundens mulighed for at betale afdrag, bidrag og renter på lånet. Realkreditinstitutter fastsætter desuden den pågældende ejendoms markedsværdi.

4.3. Det løbende kundekendingskab

Omfanget af det løbende kundekendingskab kan gennemføres ud fra en risikovurdering.

Langt de fleste kundeforhold i et realkreditinstitut har, som nævnt ovenfor, typisk en begrænset risiko for hvidvask eller terrorfinansiering. For disse kundeforhold kan den løbende kundekendingsproces være begrænset, men den kan ikke helt undlades, hvilket er tydeliggjort i de specielle bemærkninger til hvidvasklovens § 10.

Den løbende kundekendingsproces skal sikre, at realkreditinstituttet har korrekte og tilstrækkelige oplysninger om en kunde, og at kunden er korrekt risikoklassificeret. Dette medfører, at realkreditinstituttet i den løbende kundekendingsproces skal vurdere, om de oplysninger, der indgår i fastlæggelsen af kundens risiko, stadigvæk virker korrekte, eller om de skal opdateres. Omfanget af den løbende kundekendingsprocedure er dermed afhængigt af realkreditinstituttets risikoklassificering.

4.3.1. Kunder med lav risiko for hvidvask

For kundeforhold med lav risiko for hvidvask eller terrorfinansiering vil det typisk ikke være nødvendigt, at realkreditinstituttet indhenter f.eks. dokumentation for kundernes indkomst eller formue udover den information, der er indhentet ved onboarding af kunden, så længe realkreditinstituttet ikke har anledning til at tro, at kundernes indkomstforhold har ændret sig væsentligt over tid.

Realkreditinstituttet skal dog - som for alle kunder - altid ajourføre de oplysninger, som realkreditinstituttet får om kunderne. Dette berøres nærmere nedenfor.

På baggrund af disse oplysninger og evalueringen heraf skal realkreditinstituttet revidere kundekendskabet, når kundens omstændigheder ændrer sig, og når realkreditinstituttet i øvrigt får oplysninger, der kan tyde på, at oplysninger om kunderne ikke længere stemmer. Revisionen af kundekendskabet kan medføre, at kundens risikoklassifikation skal ændres.

Når den nye hvidvaskforordning træder i kraft den 10. juli 2027, skal realkreditinstitutter ajourføre relevante dokumenter, data eller oplysninger mindst hvert femte år, selvom kunden er klassificeret som lavrisikokunde. Der henvises til afsnit 3 om det retlige grundlag ovenfor.

4.3.2. Kunder med mellemrisiko for hvidvask

Hvis en kunde har mellemrisiko, skal realkreditinstituttet i højere grad end for kunder med begrænset risiko overveje, hvilke foranstaltninger der er nødvendige.

For disse kunder skal et realkreditinstitut overveje, hvilke tiltag der skal gennemføres overfor kunden. Typisk indeholder en sådan kundekendingsprocedure en eller flere elementer fra den skærpede kundekendingsprocedurer, dog med mindre hyppighed, og Finanstilsynet forventer, at realkreditinstituttet i disse tilfælde har en opdatering af kundeoplysningerne mindst hvert 3-5 år.

4.3.3. Kunder med høj risiko for hvidvask

For kundeforhold med høj hvidvaskrisiko er situationen anderledes. Disse kundeforhold kræver en yderligere eller endog skærpet overvågning i lighed med kunder i andre finansielle virksomheder.

Som det fremgår af bemærkningerne til hvidvasklovens § 11, stk. 1, nr. 5, er det væsentligt for at kunne gennemføre tilstrækkelig overvågning, at oplysningerne om kunden er opdaterede og korrekte. Det følger af de specielle bemærkninger til § 17, stk. 1, at realkreditinstitutter skal sikre viden om midlernes oprindelse i forbindelse med højrisikokunder.

Som det fremgår af de specielle bemærkninger til § 11, stk. 1, nr. 5, forstås med midlernes oprindelse, at der skal søges oplysning om, hvorvidt en transaktion er sædvanlig eller usædvanlig ud fra kendskabet til kundens indtjenings- og formueforhold. Det fremgår endvidere, at sådanne oplysninger løbende skal ajourføres.

Det er derfor Finanstilsynets vurdering, at et realkreditinstitut som led i den løbende kundekendskabsproces med jævne mellemrum skal validere og opdatere centrale kundeoplysninger for så vidt angår kunder med høj risiko. Finanstilsynet forventer, at det er mindst hvert år, hvilket også svarer til kravene i den nye hvidvaskforordning.

Dette kan bl.a. indebære

- en verificering af kundens bopæl, hvis kunden ikke har bopæl i Danmark
- en verificering af kundens ejerstruktur, hvis det er tale om en erhvervskunde og
- en regelmæssig opdatering af oplysninger om kundens indkomstforhold, herunder likviditet, ved f.eks. indhentelse af årsregnskaber/årsopgørelser, lønsedler, skatteoplysninger eller lignende.

Som nævnt i NRA'en er dokumentfalsk en af de største trusler for realkreditinstitutter. Derfor anbefaler Hvidvasksekretariatet i visse situationer, at virksomhederne indhenter indkomstoplysninger direkte fra Skattestyrelsen for at mindske hvidvaskrisikoen.

4.4. Når omstændighederne ændrer sig

Et realkreditinstitut skal altid lade de oplysninger, som realkreditinstituttet har og får om kunderne, indgå i den løbende opdatering af kundekendskabet, herunder i vurderingen af, om der skal indhentes yderligere oplysninger om kunden.

Der kan således i relation til alle kunder opstå situationer, hvor det er relevant at ajourføre oplysninger om kundens indkomstforhold for at afklare, om kundekendskabet skal opdateres. Det kan være, når kundens omstændigheder ændrer sig, og når realkreditinstituttet i øvrigt får oplysninger, der kan tyde på, at oplysningerne om kunderne ikke længere stemmer, og/eller risikovurderingen af kunden skal ændres.

Sådanne situationer kan for eksempel være, når realkreditinstituttet har grund til at formode, at:

- privatkundens indkomstforhold har ændret sig, f.eks. i situationer hvor realkreditinstituttet har kendskab til eller grund til at formode, at kundens indkomst falder mærkbart
- kunden er flyttet til udlandet

- forretningsforbindelsens karakteristika har ændret sig, f.eks. i tilfælde af yderligere lån, eller hvor omlægninger af lån medfører øgede ydelser fra kunden, og/eller
- indbetalinger fra kunden kommer uregelmæssigt, kundens betalingsmetoder ændrer sig hyppigt, eller indbetalinger kommer fra tredje-mand.

Listen overfor angiver eksempler, hvor et realkreditinstitut bør ajourføre kundens oplysninger, men den er ikke udtømmende. Det er vigtigt, at realkreditinstituttet altid reagerer på oplysninger om kunderne, der kan tyde på en ændret risikoprofil på hvidvaskområdet, og i øvrigt når kunden ændrer det produkt, som kunden får, f.eks. ved tillægslån. Realkreditinstituttet har en forpligtelse til at være opmærksom på alle de tegn, der opstår på, at oplysningerne ikke længere er korrekte eller fyldestgørende og til at indrette sig således, at dette kan lade sig gøre.

Finanstilsynet henviser desuden til hvidvasklovens § 10, nr. 4, hvoraf det fremgår, at virksomheder skal udføre kundekendingsprocedurer, hvis der er mistanke om hvidvask eller terrorfinansiering. Det fremgår af de tilhørende bemærkninger:

"I forbindelse med undersøgelse af en mistanke i henhold til den foreslåede § 25 vil det som oftest være relevant at gennemføre kundekendingsprocedurer for at opnå yderligere kendskab til kunden for at kunne fastslå, om en transaktion eller aktivitet er mistænkelig, eller der er rimelig grund til at formode, at disse har eller har haft tilknytning til hvidvask eller finansiering af terrorisme."

5. Sammenfatning

Virksomheder, som er omfattet af hvidvaskloven, skal gennemføre kundekendingsprocedurer, når de etablerer en forretningsforbindelse, en kundes relevante omstændigheder ændrer sig og i øvrigt på passende tidspunkter.

Omfanget af kundekendingsprocedurerne kan være risikobaseret, dog kan en virksomhed ikke fravælge at gennemføre kundekendingsprocedurer på passende tidspunkter, selvom forretningsforbindelsen eller det ydede produkt er klassificeret som begrænset risiko.

Ved etablering af kundeforholdet skal et realkreditinstitut indhente alle oplysninger, der er relevante for at kende og risikovurdere kunden, idet formål og tilsigtet beskaffenhed i mange tilfælde (men ikke alle) dog giver sig selv, og en række oplysninger til vurdering af kundens økonomiske formåen (der dog ikke nødvendigvis er dækkende til hvidvaskformål) i forvejen indhentes til kreditvurderingen.

Hvorvidt den løbende kundekendingsproces også betyder, at et realkreditinstitut i løbet af kundeforholdet på ny skal indhente oplysninger om kundens formue- og indkomstforhold, uden at dette er afstedkommet af en *hændelse*, er i høj grad afhængig af forretningsforbindelsens risikoprofil og særpræg.

Realkreditinstitutter er ligesom andre virksomheder, der er omfattet af hvidvaskloven, forpligtet til at gennemføre løbende kundekendingsprocedurer og ajourføre relevante oplysninger, f.eks. oplysninger, som indgår i instituttets risikovurdering af kunden

For kunder med høj risiko for hvidvask er realkreditinstitutter altid forpligtet til – hændelse eller ej – at gennemføre skærpede kundekendingsprocedurer, som i mange tilfælde vil indebære indhentning af oplysninger om kundens indtjenings- og formueforhold og oplysninger om kundens ejerstruktur for så vidt angår erhvervs-kunder. Dette gælder også for kunder, der i løbet af kundeforholdet måtte blive (om)klassificeret som høj risiko.

For kunder med mellemrisiko skal et realkreditinstitut overveje, hvilke tiltag der skal gennemføres overfor kunden. Typisk indeholder en sådan kundekendingsprocedure en eller flere elementer fra den skærpede overvågning, dog med mindre hyppighed.

For kunder med begrænset risiko vurderer Finanstilsynet, at realkreditinstituttet kan begrænse de løbende kundekendingsprocedurer både i hyppighed og i omfang, dog uden at fravælge disse. De løbende kundekendingsprocedurer i forhold til lavrisikokunder skal sikre, at de oplysninger, som indgår i instituttets risikovurdering af kunderne, er opdaterede og dermed, at kundens risikoklassifikation fortsat er retvisende.

Realkreditinstituttet har en forpligtelse til at være opmærksom på alle de tegn, der opstår, og som indikerer, at oplysninger om en kunde ikke længere er korrekte eller fyldestgørende.

Revisionen af kundekendingskabet kan medføre, at kundens risikoklassifikation skal ændres.

Det er realkreditinstituttets ansvar at risikoklassificere kunderne. Realkreditinstitutterne kan vælge at bruge den ovennævnte klassificering eller have en anden klassificering.

Selvom realkreditinstituttet outsourcer store dele af kundekendingsprocedurerne til andre aktører i det finansielle marked, forbliver ansvaret for gennemførelse og kvaliteten af kundekendingsprocedurerne hos realkreditinstituttet.